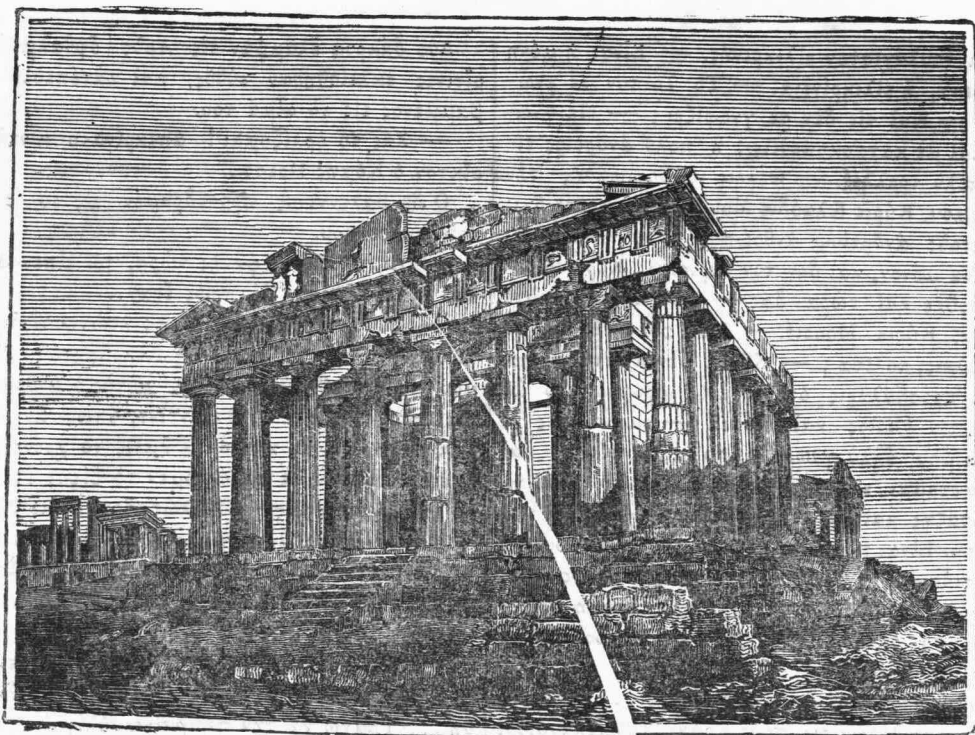

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 43.

Τόμος. Ζ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1854.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. 42.)

Εἰς τὴν φοβερὰν ἀνὰρρίχσιν τοῦ ἐπὶ τὴν θύραν ὅπου τὸν κατελίπομεν, οὐδὲν ἐδύνατο νὰ τῷ ἀντιστῇ, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐμελλε νὰ καταπέσῃ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ ἰσχὺς καὶ τῆς γυναικὸς ἡ δέσπσις. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, προφέρων ἀπειλὰς τρομεράς, καὶ πανταχοῦ περιβλέπων... οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν, ἢ τὰ ἐπιπλα μόνον, καὶ τέσσαρας τοίχους.

Ἐκραξε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ διὰ φωνῆς τὴν ὀργὴν ἅμα καὶ τὴν ἀγάπην σημαίνουσας, διότι τοῦ Ἀδριανοῦ ἡ ἀπουσία ἀπεδίωξεν αἴφνης πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν τοῦ οὐδεμίας φωνῇ ἀπεκρίνατο. Ἡ δὲ κλιμαξ ἀντέπεμπε τὴν ἔντονον ἐκείνην ἡχὼ τῆς ἐρήμου οἰκίας, ἐρήμου πρὸ τῆς ἐρεῦνης.

Ὁ τρομερὸς οὗτος ἀνὴρ εἰσῆλθεν ἔχων τὴν καρδίαν μεστὴν ἐκδικήσεως, ἀγρίας καὶ ἀγρίου ἔρωτος.

ἐλησμόνησε δὲ τὸ πᾶν ἐκτὸς τοῦ θεοῦ υἱοῦ τοῦ ἐμπεσόντος βεβαίως εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, τὰ δύο ὅπλα ἅπερ ἐκράτει τῷ ἐξέφυγον τότε ὡς ἄχρηστα.

Ὁ Κλαύδιος ἠρεῦνεν πανταχοῦ τῆς οἰκίας, καὶ παρετήρησεν ὡς ἀνακριτὴς τὰς μάλιστα σκοτεινάς, τὰς μάλιστα ἀπροσίτους θέσεις αὐτῆς· ἔπειτα κατέβη εἰς τὸν κήπον, καὶ διέτρεξε τὸ μικρὸν δάσος, ἐξετάζων ὅλα τὰ δένδρα ἀπὸ ποδῶν μέχρι κορυφῆς τοὺς θάμνους, τὰς αἰμασιὰς, τὰς ἀναδενδράδας, τοὺς περιστερῶνας, τοὺς σηκοὺς, διὰ προσοχῆς λεπτομερεστάτης· ἐρημία καὶ ἐξόντωσις δι' αὐτὴν τὸν Ἀδριανόν τοῦ δὲν τὸν ἐπανεῦρεν.

Ἐχων δὲ τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ τὴν λύσσαν ἐν τῇ καρδίᾳ, διέβαινε τὸ δρύφρακτον τὸ διατέμνον τοὺς δύο κήπους, ὅτε εἶδε μεταξὺ δύο κιγκλίδων τὴν κεφαλὴν ἀνδρὸς οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐπ' αὐτὸν καρφωμένοι.

— Τί γυρεύεις αὐτοῦ; εἶπε πρὸς τὸ φαινόμενον τοῦτο· ποῖον κατασκοπεύεις; — Τὴν εὐγενίαν σου, Κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ ἄνθρωπος ὁ πέραν τοῦ δρυφράκτου ψυχρῷ καὶ μελιχίῳ τῷ τράπῳ. — Ἄ!

σύ εἶσαι τουλάχιστον εἰλικρινής. — Εἶναι ἡ μόνη μου ἀρετὴ, ἡ εἰλικρίνεια. — Τὸ λοιπὸν μὲ γνωρίζεις; — Καὶ τίς δὲν σὲ γνωρίζει; — Μὲ γνωρίζεις καὶ μὲ κατασκοπεύεις; ἡ πολὺ ἀνδρείος εἶσαι, ἡ πολὺ τρελλός. — Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς τὴν ἀνδρίαν μου, Κύριε Κλαύδιε Μουριέ; — Διατὶ ὄχι; ἀγαπῶ τοὺς ἀνδρείους ἀνθρώπους, ἐγὼ. — Κ' ἐγὼ ζητῶ ἕνα μόνον, καὶ δὲν τὸν εὗρισκω, Κύριε Μουριέ. — οὔτε καὶ τώρα δά; — Πρὸ πάντων οὔτε τώρα δά, Κύριε Μουριέ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ προσβάλλεις, πολῖτα; — Κύριε, δὲν ἀπατάσαι. — Καὶ μὲ προσβάλλεις ὁπίσω ἐνδὸς δρυφράκτου ὡς βασιλόφρων ὁποῖος καὶ εἶσαι! — ἐμάντευσε; τὸ φρόνημά μου; ἀλλὰ γνωρίζω τὸ ἐδικόν σου, καὶ προφυλάττομαι εἰς τὸ δρύφρακτον τοῦτο διὰ νὰ μὴ διατάξῃς καὶ μὲ συλλάβωσιν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σου. Εἶναι προφύλαξις φρονίμου ἀνθρώπου. — Καὶ οὐτιδανοῦ. — Ὄχι δά, Κύριε, βεβαίως ὄχι, διότι χωρὶς τὸ δρύφρακτον, ἤθελα δεχθῇ πραγματικῶς τὸ ῥάπισμα, τὸ ὁποῖον λαμβάνεις διὰ τοῦ λόγου. — Ὡ ἄθλιε!

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ δρυφράκτου ἔρριψε δύο ξίφη διὰ τῶν κιγκλίδων εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κλαυδίου, καὶ εἶπε.

— Ἐκλεξόν τὸ ἐν, Κύριε, καὶ ἀπόδος μοι τὸ ἕτερον.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο.

— Τὸ λοιπὸν, ἐξέλθε· ἀνέκραγεν ὁ Μουριέ πάλιν τὸ ξίφος· ὀρκίζομαι νὰ σὲ προστατεύω, καὶ νὰ κτυπηθῶ μαζὶ σου. — Πρὸς τί τὸ ὄφελος νὰ ἐξέλθω, Κύριε; εἴμεθα πολὺ καλὰ ἐδῶ. Πρόκειται μόνον νὰ πλησιάσωμεν ἀλλήλους καὶ νὰ μὴ χωρισθῶμεν· φυλάξου, Κύριε ῥαπισμένε.

Ὁ Μουριέ ἀνεπήδησεν ὡς τις λέων τραυματίας, καὶ διεσταύρωσε τὴν λεπίδα ἐκείθεν τῶν κιγκλίδων.

Δὲν ὑπάρχει δὲ οὐδεμία πάλιν οἰουδήποτε εἰδους ἀδύνατος καὶ ἡ τοιαύτη μάλιστα καθόσον εἶναι ἱστορικὴ. Τὰ δύο ξίφη ἰσχυρῶς συνθλιβόμενα κατὰ τὴν διακίνησιν τῶν προσέκοπτον εἰς τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τοσοῦτον βιαίως ὥστε ἐμελλον μετὰ τινα διάρκειαν νὰ τὰς συντρίψωσιν· ἀλλ' ὑπῆρξε βραχεῖα ἡ πάλη· ἡ δεξιότης καὶ τὸ ψυχρὸν αἷμα ὑπερέσχον κατὰ τὸ σύνθημα τοῦ παραβόλου θάρρους· ὁ Κλαύδιος Μουριέ βληθεὶς εἰς τὸ δεξιὸν πλευρὸν δι' ἀκωκῆς κεραυνώδους, ἐξέβαλε κραυγὴν ἀπελπίσας καὶ ἀφίνων τὸ ὄπλον τὸ πιστὸν ἔπεσε καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνου δάκνων τὴν πρασιάν.

— Ὑβρίζεις τὰς γυναῖκας τῶν εὐπατριδῶν, εἶπεν ὁ νικητὴς, ἀλλὰ σοὶ ἀποδίδω δικαιοσύνην εἶσαι ἀνδρείος, καὶ ἀξίζεις βοήθειαν.

Ὁ Μουριέ ἀνηγέρθη τὰ ἔσχατα ἀγωνιζόμενος, καὶ συστελλόμενος διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τὰς κιγκλίδας ὡς ὁ ναυαγὸς ἐπὶ τοῦ κυμανομένου ἰστού, εἶπε διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης.

— Κύριε, σὰς συσταίνω τὸν θετὸν υἱόν μου, Ἀδριανὸν Μουριέ, τὸν ὁποῖον μοῦ ἤρπασαν πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ... φροντίσατε δι' αὐτὸν καὶ...

Δύο δάκρυα ἔλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἐκλείσθησαν εὐθὺς, καὶ κατέπεσεν αὐτὸς βαμμένος εἰς τὸ αἷμά του.

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι! ἀπεκρίνατο κινηθεὶς εἰς οἶκτον ὁ Κόμης Πρεσσό.

Ὁ δὲ Βαλεντίνος προσέδραμεν εἰς τὸ σύνθημα τοῦ κυρίου του.

— Εἴμπορεῖς νὰ φανῇς τώρα, τῷ εἶπεν ἐκεῖνος, δὲν εἴμεθα πλέον δύο πρὸς ἕνα...

— Ποῦ εἶναι 'τος, ὁ ἄλλος; ἠρώτησεν ὁ Βαλεντίνος. — Νά 'τος ἐκεῖ. — Νεκρὸς; — Τὸ ξίφος μου ἐσυντρίφη ἐπάνω του, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ σίδηρον... Βαλεντίνε, ὅπως ἂν ἔχη καὶ ὅ,τι ἂν συμβῇ, ἂς κάμωμεν ἡμεῖς τὸ χρέος μας... Πρέπει πρῶτον νὰ σηκώσωμεν τὸ ξίφος ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ πέραν μέρος. — Εὐκολώτατον, κύριε Κόμη.

Καὶ ἔκοψε κλαδίον μακρὸν δι' οὗ ἔφθασε τὸ ξίφος καὶ πλησιάζων αὐτὸ εἰς τὴν κιγκλίδα, ἐξηφάνισεν οὕτω τὸ πειστήριον ἐκεῖνο τῆς μονομαχίας.

— Τώρα, ποῦ εἶναι ἡ Ἀγγελικὴ; εἶπεν ὁ Κόμης. — Εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν. — Κράξτε τὴν νὰ ἐλθῇ... Ὑπάγω νὰ τὴν περιμένω ὀλίγον τι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ κατέβη τὸ πόδιον, καὶ ὁ Κόμης τῇ εἶπεν.

— Εἴμπορεῖς νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν οἰκίαν; — Μάλιστα, Κύριε Κόμη. — Ἐμβα εὐθὺς, καὶ ἀναχωρήσατε μὲ τὴν Κόμησαν εἰς Παρισίους. Μὴ τῆς ὀμιλεῖς καθόλου περὶ ἐμοῦ· ἔπειτα δὲν θὰ σὲ συγχωρήσῃ ποτὲ δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμες... — Κύριε Κόμη, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελικὴ, στοχασθῆτε καλῶς τὴν θέσιν μου· μία γυνὴ χάνει τὰ μυαλά της τοιαύτας στιγμὰς. Εἶδα τὸν Κ. Μουριέ εἰς τῆς Κομήσης. Ποῦ ἐμποροῦσα νὰ τρέξω; ποῖον εἴμποροῦσα νὰ κράξω εἰς βοήθειάν της; ὁ θεὸς μου ἐνέπνευσε τὸ ὄνομά σας· εἴςωρα ἀπὸ τὸν Βαλεντίνον ὅτι εὗρίσκεσθε πάντοτε εἰς Βερσαλλίας, καὶ παρήκουσα εἰς τὴν Κυρίαν Κόμησαν εἰς στιγμὴν καθ' ἣν πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπρόκειτο περὶ τῆς σωτηρίας της. — Καλὰ ἔκαμες, Ἀγγελικὴ, εἶπεν ὁ Κόμης, καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ μείνωσι μυστικὰ μεταξὺ ἡμῶν... Ἡ Κυρία Κόμησα λοιπὸν ἦτο μόνη ὅταν ἤλθες καὶ μ' ἐκραξες; — Κύριε Κόμη, ἀπεκρίνατο ἡ Ἀγγελικὴ ἐνδεικνυμένη τὸ ἥθος γυναικὸς ἥτις δὲν εἶναι συνειθισμένη εἰς τὸ ψεῦδεσθαι... ἡ Κυρία ἦτον... μάλιστα ἦτον μόνη — Διατὶ τρέμεις εἰς τὴν ἀπλὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν; — Ἄ! Κύριε! εἶναι δύο ὥρα ὅπου τρέμω... — Πτωχὴ γυνή!

— Ὁ Κόμης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς Ἀγγελικῆς, καὶ ἐξηκολούθησε λέγων. — Ἀμέσως Ἀγγελικὴ, ἔμβα εἰς τὴν οἰκίαν, σημείωσε εἰς τὴν Κυρίαν τὸν τινα ἀσφαλὴ εἰς τὸν ὁποῖον νὰ τὴν ἐπανεύρῃς, ἀνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶπε εἰς τὸν πρῶτον μοναχὸν διαβάτην, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδῃς εἰς τὴν ὁδόν, ὅτι εἶναι εἰς τὸν κῆπον τοῦτον ἕνας ἄνθρωπος πληγωμένος, ὅστις ἔχει ἀνάγκην βοηθείας! Μετὰ

ταῦτα, ἀναχώρησε μὲ σπουδὴν, ἀλλὰ σπουδὴν φρόνιμον... Ἀπαιτῶ Ἀγγελικὴν, ἔπειτα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπραξες διὰ τὴν Κυρίαν σου, νὰ μὲ πληροφορῇς περὶ ὧν μυστικῶς, ἐννοεῖται χωρὶς νὰ προδώσῃς τὴν κυρίαν σου... Θέλω νὰ μανθάνω ὅτι σπουδαίως ἐπιθυμῶ... Τίποτε περισσότερον. Κύριε Κόμη, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ προσκλινομένη, θέλω σὰς ὑπακούσει καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀξία σας. — Πήγαινε εἰς τὰ χρέη σου, καὶ μὴ μὲ λησμονῇς ποτὲ, Ἀγγελικὴ.

ὑπὸ δὲ τὸν μετεμριεσμὸν ὅφ' ὃν ἐκρύπτετο ὁ Κόμης Πρεσβὺς διὰ τὴν καθ' ἡμέραν ἐπιχειρήσιν του ἐκεῖνην ἐδύνατο νὰ παρατηρήσῃ πᾶν ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην εἰς τὰ περίξ τῆς ὁδοῦ τοῦ Λαοῦ.

Καὶ ἡ μὲν Ἀγγελικὴ ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν τῆς ἐν πίστει καὶ ἀκριβείᾳ ὅπερ ἐπεμαρτύρησαν ἀμέσως πληθὺς περιέργων συρρέουσάντων εἰς τὸ θέατρον τοῦ συμβάντος.

Κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν ἡ πληθὺς ἐκεῖνη ἐμεγαλύνετο, καὶ ὅταν ἀνεγνώρισαν τὸν Μουριέ, κραυγαὶ μανίας ἠγέρθησαν, καὶ πανταχοῦ διεφμίζετο ἤδη ἡ λέξις δολοφονία.

Τὸ νέον δὲ τοῦτο ἐξετάθη καθ' ὅλην τὴν πόλιν διὰ τῆς ταχύτητος τῆς ηλεκτρικῆς ἀστραπῆς· ἀλλ' ἐκτεινόμενον ὑπέκυπτεν εἰς τὴν τύχην τῶν πολιτικῶν νέων, δηλαδὴ παρεμορφοῦτο ἐπ' ἀπειρον.

Καὶ ἔλεγον.

— Ὁ Κλαύδιος Μουριέ ἐδολοφονήθη τὴν παρελθούσαν νύκτα ἀπὸ δύο γερονδίνους ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Παρισίων. Στασιασταὶ πληρωμένοι ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς παρέσυραν τὴν νύκτα τὸν Μουριέ εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας ὅπου ἔλαβε τρεῖς πληγὰς ἐγχειριδίου· ὁ ἀρχηγὸς τῶν δολοφόνων ἐσυλλήφθη. — Εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Κλαύδιος Μουριέ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖον μὲ τὸν ἀνεψιὸν του διὰ νὰ διαλύσῃ στάσιν τινὰ βασιλοφρόνων τῶν ὁποίων ἡ πόλις ἤκουε τοὺς ὠρυγμούς· ὁ ἀτρόμητος δημοκράτης ὤρμησεν ἐπὶ τῶν στασιαστῶν, καὶ ἔπεσεν ὑπὸ τὰς πληγὰς τῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἐκάστης συναθροίσεως ῥήτωρ τις ἠκούετο καὶ ἠγόρευε τὸ καθ' ἑαυτὸν· ἐλέχθησαν δὲ ὅλα, ἐκτὸς τῆς ἀληθείας, ὡς συνήθως γίνεται.

Οἱ δὲ ἱατροὶ οἱ κληθέντες εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ 19 οἰκίαν, καὶ εἰς τὴν αἵθουσαν μάλιστα ὅπου συνέβη ἡ τῆς πρώτης σκηνῆς, περιεποιήθησαν τὸν τραυματίαν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τῆς πληγῆς τὸν πρῶτον ἐπίδεσμον, καὶ ἀπεφώνησαν ὅτι ὑπῆρχε τις ἐλπίς σωτηρίας.

Τὸ δὲ πλῆθος ἐζήτει μεγάλην τῇ κραυγῇ ἔξωθεν, ἵνα τὸ πτώμα τοῦ Κλαυδίου Μουριέ κομισθῇ ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν Δημαρχίαν καὶ ἐκτεθῇ εἰς θέαν τῶν πολιτῶν.

Ὁ δὲ Κόμης Πρεσβὺς καὶ ὁ Βαλεντίνος, μεμυγμένοι ἐν τῷ πλῆθει ἔλεγον ποῦ καὶ ποῦ καὶ πῶς προφυλασσόμενοι.

— Ἐν τσοῦτῳ ἔαν, καθὼς λέγουσιν, ὁ Μουριέ δὲν

εἶναι νεκρὸς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτεθῇ τὸ πτώμα του εἰς θέαν τῶν πολιτῶν· πρέπει ἐξ ἐναντίας νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τὴν κλίνην του διὰ ν' ἀναπυθῇ, οἱ δὲ ἐπιστήμονες νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς υἱείας του· πρέπει μάλιστα περίξ αὐτοῦ νὰ ὑπάρξῃ θρησκευτικὴ σιωπὴ.

Καὶ οἱ μὲν φρόνιμοι ἔλεγον: — Τῶντι ὁ πολίτης αὐτὸς ἔχει δίκαιον· ἔαν ὁ Μουριέ εἶναι μόνον πληγωμένος, ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ἡρεμίας· ἂς ἀποσυρθῶμεν καὶ ἂς ἀφῆσῶμεν τοὺς ἱατροὺς νὰ ἐνεργήσωσι κατὰ τὴν ἐπιστήμην των.

Οἱ δὲ μᾶλλον ἐξημμένοι δὲν ἤθελον νὰ παραδεχθῶσι τὸν θάνατον, καὶ ἀπέρριπτον πᾶσαν ἐλπίδα θεραπείας· εἶχον ἀνάγκην δολοφονίας ἐντελοῦς.

Διήρχετο ἡ ἡμέρα τοιοῦτοτρόπως μετὰ τῶν ἀβεβαιότητων, ὅτε γνωστοποιήσας ἀκουσθεῖσα ἀπὸ τοῦ Δημαρχείου ἀνήγγειλεν ἐπισήμως ὅτι ὁ Κλαύδιος Μουριέ, ἐπικινδύνως πληγωθεὶς ὑπὸ ἀνάνδρου τινὸς δολοφόνου κατὰ τὴν στάσιν τῆς παρελθούσης νυκτός, δὲν ἀφῆρθέθῃ ὅμως ἀπὸ τῆς Δημοκρατίας, καὶ ὅτι οἱ ἔνοχοι ἐμελλον ν' ἀνακαλυφθῶσι καὶ νὰ τιμωρηθῶσι κεφαλικῶς.

Ἡ δημαρχικὴ αὐτὴ ἀγγελία καθυσόχασε τὰ παρωγισμένα πνεύματα.

Ἀνάκρισις κατηγορουμένου.

— Πῶς ἐπεράσατε τὴν νύκτα, Κύριε; — Καλὰ, Σωσάννα... ἐκοιμήθην ὥρας τινὰς ὕπνον ἤτυχον· — θάρρος, ὑπομονή... Εἰσθε ἐκτὸς κινδύνου. Ὁ ἱατρὸς εἶπε... σταθίτε, ἔχω γραμμένας καὶ ἰδίας του φράσεις. Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία παραβολὴ κινδυνώδους εἰς τὰ ζωτικὰ ὄργανα τοῦ πολίτου Κλαυδίου Μουριέ. — Θέλεις νὰ εἰπῇς προσβολὴ καὶ ὄχι παραβολή; — Ἄ! ἔγραψα παραβολή, τόσῳ χειρότερα! — Ὅπως θέλῃς Σωσάννα... Καὶ ἀκόμη κανὲν νέον περὶ τοῦ Ἀδριανοῦ; — Αἶ Χριστέ καὶ Παναγία! ὄχι, Κύριέ μου. — Αὐτὴ εἶναι, Σωσάννα, αὐτὴ ἡ ἀληθινὴ πληγὴ μου! Ἐὰν ἡσθινόμην ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἓνα χάδιον τοῦ Ἀδριανοῦ, θὰ ἤμουν καὶ θεραπευμένος... Τὶ ἀπέγινε τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον; — Πιστεύσατε ὅτι σὰς εἶπα, Κύριε, καὶ ὅτι θὰ σὰς εἰπῶ καὶ πάλιν, ὁ ἀνεψιός σας ἀνεχώρησε διὰ Καλβίδος. — Ἀδυνατον. — Ὅμως, Κύριε Μουριέ, νομίζετε ὅτι ὅσοι ζοῦν πλησίον σας εὐχαριστοῦνται πολὺ ἀπὸ σὰς; Πολὺ ἀπατάσθε· Βεβαίως εἰσθε καλὸς ἄνθρωπος, καὶ οὔτε μίαν ἐγγίζετε με ψυχρὸν αἶμα. Ὅταν ὅμως ἡ διαβολοδημοκρατία σὰς φουσκῶνῃ τοὺς πνεύμονας, ὦ! πρέπει τότε νὰ παρῇ κανεὶς τὸ φύσημά του εἰς Ποντουάσπην διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ πρόσωπόν σας καὶ νὰ μὴν ἀκούῃ τὴν φωνὴν σας. Πρέπει κανεὶς νὰ σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, νὰ σὰς γνῶρῃς καλὰ, διὰ νὰ ζήσῃ μὲ σας. — Τῶντι πρέπει νὰ ἔχῃς δίκαιον... Καὶ μάλιστα ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ πιστεύσω· καὶ ἡ Πίστις αὐτὴ μοῦ φέρει τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἀδριανός μου ζῇ ἀκόμη;... — Καὶ ὅτι σὰς παρήτησε διὰ νὰ σὰς ξε-

φορτωθῇ ὦ! ἐγὼ ὁμιλῶ μὲ εἰλικρίνειαν! Διὰ τοῦτο λοιπὸν, Κύριε, δὲν ἔχετε παρ' ὅ,τι ἀξίζετε νὰ ἔχετε. Τὶ λύσαν εἴχετε νὰ χυθῇτε εἰς τὸ μέσον τῶν ὀχλαγωγῶν μὲ τὰς τριχρωμάτους ταινίας, καὶ ν' ἀνακατωθῇτε εἰς τὸν μεγάλον αὐτὸν Κυκεῶνα τῶν ἐπαναστάσεων! ἐγὼ, μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐτρελλάθησαν. Δὲν εἶσθε εὐτυχέστερος, Κύριε Κλαύδιε, μὲ τὰ μικρὰ εἰσοδήματά σας, εἰς τὸν κῆπον σας εἰς Ὀμφερ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης; ... — Σωσάννα, εἶσαι γυναικα, καὶ δὲν καταλαμβάνεις τίποτε ἀπὸ πολιτικὴν. ... — ὦ! ὥρτια εἶναι ἡ πολιτικὴ σας! καυχῆσθε δι' αὐτήν. — Πιστεύω, Σωσάννα ὅτι ὁ Ἀδριανὸς μου θὰ ἐπιστρέψῃ ὅταν μᾶθῃ διὰ τῶν δημοσίων ἐγγριφων τὸ τί μου συνέβη. ... γνωρίζω τὴν καρδίαν του. ... Δὲν ἀνέγνωσε τὰς ἐφημερίδας προ τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ ... — Καὶ θὰ ἐξακολούθησετε νὰ μὲ τὰς ἀναγινώσκετε; ὁ ἱατρὸς μὲ ἀπηγόρευσε νὰ σᾶς τὰς δίδω. ... — Ἀρνήσε με μόνον ν' ἀναγνώσω τὸν ἀριθμὸν τοῦ *Συνετοῦ* τῆς χθεςινῆς ἡμερομηνίας. — Ἄ! Καλὰ, μάλιστα, αὐτὸ δὲ μόνον! εἰμφορεῖτε νὰ τὸν περιμένετε τὸν *Συνετόν* σας! — Λοιπὸν, Σωσάννα, εἰπέ μου τουλάχιστον ἂν ὁμιλῇ περὶ τοῦ συμβάντος μου — Βέβαια, Κύριε, ὁμιλεῖ. — Καὶ τί λέγει; — Ἐπαναλαμβάνει ὅ,τι εἶπεν ἡδὴ ὁ *Φιλόλαος*, ἡ *Ρομφαία* τῆς *Νεμέσεως*, ὁ *Φιλόπατρις*. — Καὶ τί εἶπαν ὅλ' αὐτὰ τὰ φύλλα; — Τὸ ἴδιον πράγμα καθὼς κάμνουν πάντοτε. ... Σταθῆτε, θὰ σᾶς ἀναγνώσω τὰ περὶ ὑμῶν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ μοῦ ζητήσετε τίποτε περισσώτερον — Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Σωσάννα.

Ἡ Οἰκονόμος ἔλαβε τὴν ἐφημερίδα τοῦ *Συνετοῦ*, ἐξήτησε τὸ ἄρθρον καὶ ἀνέγνω τὰ ἐπόμενα..

« Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης ἐκτὸς ὀχλαγωγῶν αἱ τινες πληρωμένοι ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους τοῦ Πίτελ « καὶ τοῦ Κοβούργ, διετάρραξαν τὴν κοινὴν εἰρή- « νην εἰς Βερσαλλίας. » Ὁ πολίτης Κλαύδιος Μουριέ « κατάρθωσε μόνος νὰ διαλύσῃ τοὺς ταραξίαις· ἀλλ- « ἐνῶ ἐπανερχέτο εἰς τὸ Δημαρχεῖον, τέσσαρες « κακοῦργοι ἐρρίφθησαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἀφώπλι- « σαν, καὶ ἀφὸν τὸν ἔσυραν εἰς ἓνα κῆπον τῆς ὁδοῦ « τοῦ Λαοῦ τὸν ἐκτύπησαν εἰς διάφορα μέρη τοῦ « σώματος μὲ ἐγχειρίδιον. Τὰ τραύματα εἶναι ἐπι- « κίνδυνα, ἀλλ' ὑπάρχει μικρὰ τις ἐλπίς σωτηρίας. »

Ὁ δὲ Κλαύδιος, καίτοι μάλιστα ἀσθενὴς, ἀκούων ταῦτα ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἡ οἰκονόμος δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν τοῦ μειδιάματός του.

Ἀναφέρεται δὲ οὕτω πως τὸ συμβᾶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς λέγουσιν οἱ σχολιασταί.

Καὶ σχεδὸν ὁλόκληρος ἡ ἱστορία εἶναι μέρη γεγονότων ὧν ἡ ἀλήθεια ὁμοιάζει τὴν τοῦ ἀνωτέρω.

— Κάμε μου μίαν χάριν, Σωσάννα, εἶπεν ὁ Μουριέ διὰ φωνῆς ἱκετηρίου· δός μοι τὸν κατάλογον τῶν ὅσοι μ' ἐπεσεκλήθησαν. ... — Τὶ θὰ τὸν κάμετε; Μήπως δὲν ἔχετε πάντοτε καιρὸν νὰ τὸν ἀναγνώσετε; Ὅλη ἡ πόλις ἤλθε κ' ἐρώτησε περὶ τῆς ὑγείας σας· Περισσότερα τῶν χιλίων ὀνομάτων

εἶναι γραμμένα εἰς τὴν θύραν σας· αὐτὸ σᾶς ἀρκεῖ. ... — Κανεῖς δὲν ἐξήτησε νὰ μ' ὁμιλήσῃ μυστικῶς; ὅταν θὰ εὐρεθῶ εἰς κατάστασιν ν' ἀποκριθῶ; — Ἄ! μοῦ ἐνθυμίζετε ἕνα ὅστις σᾶς ἐπισκέπτεται δις τὴν ἡμέραν. ... Εἶναι ἓνας νέος, μὲ πρόσωπον νόστιμον, μὲ ἐξωτερικὸν πολὺ διακεκριμένον, ἀλλὰ μὲ φουρέματα ἀπλοῦστατα. ... αὐτὸς ἐπιμένει περισσώτερον ἀπὸ ὅλους· θέλει νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ, μακάρι ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ. τοῦ κλειώ τὴν θύραν σας, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τρόπον εὐγενῆ, διότι εἶναι τὸσον εὐγενὴς αὐτὸς, ὥστε εἶναι τις ὑποχρεωμένος νὰ τὸν δέχεται μὲ τρόπον καθὼς πρέπει. — Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶπε τὸ ὄνομά του; — Μάλιστα, σταθῆτε, μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του; ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ γράψῃ. ... Ὀνομάζεται; δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα. ... Ὀνομάζεται ὁ Κύριος *Κάγκελας*. — Ὁ Κ. Κάγκελας! εἶπεν ὁ Κλαύδιος, κυττάζων ὑψηλὰ τὸ ἐπίβλημα τῆς κλίνης Ἄ! ναί! ναί, εἰξεύρω. ... τὸν γνωρίζω. ... ἔχεις δίκαιον· εἶναι ἓνας παλαιὸς φίλος μου. Ὅταν ἔλθῃ πρέπει νὰ τὸν εἰσαγάγῃς ἀμέσως. ... — Ἐὰν ὁ ἱατρὸς τὸ συγχωρῇ. — Τὸ συγχωρῇ ἡ ὄχι, ἀδιάφορον. — Ἐὰν τὸ συγχωρῶ ἐγὼ. — Θὰ τὸ συγχωρήσῃς, Σωσάννα. — Ἀμφιβάλλω, Κύριε. ... ἔπειτα πιθανὸν θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ἐβδομάδα, καὶ τότε θὰ εἶσθε εἰς ἐντελὴ ἀνάρρωσιν. — Καὶ διατί μετὰ μίαν ἐβδομάδα; — Εἰσθε πολὺ περίεργος· εἰξεύρετε ὅτι ὁμιλεῖτε παρὰ πολλὰ, τὰ ὅποια δὲν σᾶς ἐπιτρέπει ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας σας; — Αἰσθάνομαι πολὺ καλλήτερα, Σωσάννα. ... μὴ φοβεῖσθαι λοιπὸν. ... ἂς ἀκούσωμεν· τελειώσέ μου τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου Κα. ... — Τοῦ Κάγκελα; ... Τὶ ἀλλόκοτον ὄνομα!.. αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν μοῦ φαίνεται τόσῳ ἀληθινόν. ... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀνομάζεται; — Ἀφοῦ τὸν ἀνεγνώρισα! — Ἄ! ναί, ἀλήθεια! ναί, λοιπὸν, Μουριέ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ὅτι ἔχει πολλὴν φροντίδα διὰ τὴν ἀνεψιὸν σας τὸν Ἀδριανόν. ... Ὁρκίσθη, εἶπε, νὰ τὸν εὕρῃ καὶ νὰ ἐπιμεληθῇ δι' αὐτόν. Ἀλήθεια; — ἀληθέστατα, ἐξολογούμαι. — Λοιπὸν εἶναι συγγενὴς σας; — Μάλιστα ἐξακολούθει, σὲ λέγω — Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Κ. Κάγκελας ἐπέμενε πάντοτε ζητῶν πληροφορίας περὶ τοῦ Ἀδριανοῦ. ... Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι μοῦ ἐπρόσφερε ἓνα λαμπρὸν δακτυλίδιον! ... — Τὸ ὅποῖον ἀπεποιήθης; — Σχεδόν. ... — Πῶς σχεδόν; — Ἀληθεῖς δὲν τὸ ἀπεποιήθην, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ ἐπῆρα· εἶπα ὅτι θὰ σκεφθῶ. ... — Δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς καμμίαν σκέψιν, Σωσάννα, θὰ τὸ ἀποποιήθῃς; — Ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι συγγενὴς σας! — Θὰ τὸ ἀποποιήθῃς. — Εἶμαι σαραντατεσσάρων ἐτῶν, Κύριε Κλαύδιε. Σᾶς λέγω τὴν ἡλικίαν μου διότι τὴν εἰξεύρετε. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν ἀποποιούνται τὰ δῶρα. — Ἐ! καλὰ δέξου το· ὅμως τελειώσε. — Πῶς θέλετε νὰ τελειώσω; μὲ διακόπτετε πάντοτε! ... Εἶδα τότε ὅτι ἔμουν ὑποχρεωμένη νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Κ. Κάγκελαν τὸν συγγενῆ σας, ὅτι ὁ Ἀδριανὸς ἀνεχώρησε διὰ Καλβάδος. — Τοῦ τὸ εἶ-

πες αὐτὸ ὡς βέλαιον; — Ἐννοεῖται . . . — Καὶ ἀνεχώρησε; — Χθὲς τὸ ἐσπέρας μὲ ταχυδρομικὴν ἄμαξιν. — Χωρὶς διαβατήριον; — Μὲ νομίζετε, βλέπω, τρελλὴν. Κύριε, ἔδωκα ἓνα διαβατήριον διὰ μέσου τοῦ Λεγαίνειρου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζομαι εἰς ὅ,τι θέλω. — Σὺ λοιπὸν τώρα, διοικεῖς εἰς τὸ δημαρχεῖον, Σωσάννα; — Ἐ! ἐπειδὴ εἴσθε ἄρρωστος ἢ εὐγενία σας χρειάζεται βέλαια ἓνας διευθυντής. Καὶ μέινετε δὲ ἥσυχος, δὲν θὰ κάμω περισσότερας τρέλλαις ἀπὸ τοὺς ἄλλους. — Ὅπως ἂν ἔχη, Σωσάννα, καλὰ ἔκαμες καὶ τὸν ἐφωδίασες μὲ διαβατήριον. . . καὶ μὲ ποῖον ὄνομα; — Ωραία ἐρώτησις! μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Κάγκελα! — Ἄ! ναὶ ἀλήθεια! — Κύριε Κλαύδιε, φαίνεται ὅτι δὲν εἴσθε ἀκόμη ἐντελῶς καλὰ ἢ μνήμη σας συγχίζεται πάντοτε ὀλίγον. . . θὰ σὰς ἀφήσω νὰ κοιμηθῆτε ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Ιατρός. — Σωσάννα, ἅμα ὁ Κ. Κάγκελας ἐπιστρέψῃ νὰ τὸν εἰσάξῃς ἀμέσως. . . Τοῦ ἔδωκας νὰ καταλάβῃ ἀκριβῶς τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τῆς νύμφης μου, τῆς μητρὸς τοῦ Ἀδριανοῦ; — Μείνατε ἥσυχος, Κύριε

Τούτων δὲ μεταξὺ ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐλαφρῶς, καὶ ὁ Λεγεναίερος ὅστις ἐξεπλήρου γραμματέως χρῆν ἐφάνη καὶ ἔνυσεν εἰς τὴν οἰκονόμον ἥτις ἦλθε πλησίον τοῦ χειρονομοῦσα πεισματωδῶς.

— Τί θέλεις; τῷ εἶπεν ἀποτόμως χαμηλῇ τῇ φωνῇ. — Σπουδαίωτον νέον, εἶπεν ὁ Γραμματεὺς· πρέπει νὰ ὁμιλήσω εὐθὺς εἰς τὸν πολίτην Μουριέ. — Σοὺ συγχωρῶ δύο λεπτά μόνον εἶπεν ἡ Σωσάννα.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λεγαίνειρον πρὸ τῆς κλίνης τοῦ τραυματίου· ὁ Γραμματεὺς ὑπεκλῖνατο ἐδαφιαίως. . . ὁ δὲ Μουριέ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ τῷ ἔδειξε νὰ καθήσῃ λέγων·

— Τί νέα ἔχετε; — Καὶ μὴν ὁμιλεῖτε πολὺ ἐκτεταμένα, εἶπεν ἡ οἰκονόμος διὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ. — Ἐστὲ σύντομος εἰς τὴν ἐκθεσίαν σας, εἶπεν ὁ Κλαύδιος ὑποχωρῶν εἰς τὴν ἱκέτιδα. — Ἰδοὺ εἶπεν ὁ Λεγεναίερος ὅστις ἐκύτταζε τρέμων τὴν Σωσάνναν· χθὲς ἐνήργησα μίαν σπουδαίαν κράτησιν. . . — Πάντοτε ἐνεργεῖν σπουδαίας κρατήσεις, ἐψιθύρισεν ἡ Σωσάννα, εὐθετοῦσα τὰ ἐπιπλα ἅτινα δὲν ἔκειντο καθόλου ἐν ἀταξίᾳ. — Ἄφες νὰ ὁμιλήσῃ, Σωσάννα, εἶπεν ὁ Κλαύδιος προσηνῶς. . . ἂς ἀκούσωμεν! ποῖον ἐσυλλάβετε; — Τὸν δολοφόνον σας, ἀπεκρίνατο ὁ Γραμματεὺς.

Ὁ δὲ Κλαύδιος ἐκινήθη πῶς καὶ ἀνεντριχίασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Εἴσθε ἓνας κουτός, Κύριε Λεγαίνειρε, εἶπεν ἡ Σωσάννα τύπτουσα τὸν ὦμον τοῦ Γραμματέως, ἰδέτε εἰς ποίαν κατάστασιν ἐφέρετε τὸν Κύριον μὲ τὴν ἀπότομον αὐτὴν ἀγγελίαν σας! — Δὲν εἶναι τίποτε, Σωσάννα, τίποτε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, συστελλόμενος, μ' ἦλθε μίᾱ ἀνατριχίᾳς τοῦ πυρετοῦ ἀλλὰ δὲν μὲ τὴν ἐπροξέννησεν ἡ ἀγγελία αὐτή. Τί συμφέρον εἰμυρῶ νὰ ἔχω ἀπὸ τὸν δολοφόνον μου; — Τοῦ κάκου ὅτι καὶ ἂν εἰπῇτε Κύριε,

εἶπεν ἡ Σωσάννα, πάντοτε κατὶ σὰς ἐπροξέννησε, πολῖτα Λεγαίνειρε, εἴσθε ἀνόητος.

Ὁ δὲ Κλαύδιος συνεκέρασε διὰ νεύματός τινος ἀγαθοφροσύνης τὴν ἀποστροφὴν τῆς οἰκονόμου, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Γραμματέα.

— Περιγράψατέ με ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. . . — Δὲν τὸν εἶδα ἀπεκρίνατο ὁ Γραμματεὺς. — Ἐπρεπε νὰ τὸν ἴδῃς, ὑπέλαβεν ἡ Σωσάννα. — Ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ τὸν ἰδῇτε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος· καὶ τὸν ἠρώτησαν τὸ ὄνομά του; — Μάλιστα τὸν ἠρώτησαν τὸ ὄνομά του. . . ἀπήντησεν ὁ Γραμματεὺς, τεθορυβημένος καὶ πάλιν. — Καὶ πῶς ὀνομάζεται; — Ἄ! ἰδοὺ ἴσα ἴσα τι ἐλησμόνησα νὰ ἐρωτήσω· εἶπεν ὁ κύριος Λεγαίνειρος. — Πήγαινε νὰ παίξῃς τὴν μπερλίνα· ἔκραξεν ἡ Σωσάννα πρὸς τὸν Γραμματέα. — Ἀμέσως θέλω νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· εἶπεν ὁ Κλαύδιος ἐν ταραχῇ ἥς ἐκράτει· ἀλλὰ χωρὶς κανένα θόρυβον, καμμίαν δημοσιότητα· νὰ μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ μὲ τὰς μεγαλητέρας προφυλάξεις· δύο χωροφύλακες ἀρκούν. . . Γρηγόρα, Λεγαίνειρε. . . αὐτὴν τὴν ὥραν. . . πολλὰ ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶναι ἀκόμη εἰς τοὺς δρόμους. . . καὶ ἀποφύγωμεν τοὺς περιέργους, καὶ ἐμπρός! μὴ χάνωμεν καθόλου καιρὸν.

Ὁ δὲ Γραμματεὺς ἐχαίρετῃσεν ἐδαφιαίως τὴν Σωσάννην καὶ ἐξῆλθεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς δοθείσας διαταγὰς.

— Σωσάννα, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, ποῖαν ὥραν χθὲς νομίζεις ὅτι ἀνεχώρησεν ὁ Κ. Κάγκελας; — Δὲν μοῦ εἶπε τὴν ὥραν· ἀλλ' εἰξέυρω ὅτι ἀνεχώρησε χθὲς τὸ ἐσπέρας ἢ τὴν νύκτα μὲ τὸ ταχυδρομεῖον· « Ἰπάγω νὰ παραγγείλω νὰ ζεῦξουν τοὺς ἵππους, μοῦ εἶπε, καὶ ἀναχωρῶ μόνος μου, χωρὶς ὑπρέτην, ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Δημοκρατίας. Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Κλαύδιος ὑποστένων καὶ ὥσει πρὸς ἑαυτὸν ὁμιλῶν, τέλος πάντων θὰ τὸ μάθωμεν αὐτό. — Θὰ μάθωμεν τί; ἠρώτησεν ἡ Σωσάννα. — Μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι, Σωσάννα, καὶ δι' αὐτὸ ὅσα καὶ ἂν λέγω δὲν εἶναι ἴσως ὅλα σωστά. — Μάλιστα, Κύριε Κλαύδιε, ἐντοσούτῳ ἀναπαυθῆτε.

Ἐπεκράτησε δὲ σιγὴ τετάρτου τῆς ὥρας.

Ἐπειτα κλητὴρ εἰσῆλθε, καὶ ἐνεχείρησεν τῇ Σωσάννᾳ φύλλον χαρτίου· ἦτον δὲ ἡ προανάκρισις τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ Κλαύδιος παρεκάλεσε τὴν οἰκονόμον τοῦ ν' ἀναγνώσῃ τοὺς κυριωτέρους παραγράφους.

Ἡ δὲ Σωσάννα ἀνέγνω.

« Ἐρῶ τῇ σις. — Ποῦ ἀπήντησες τὸν Κλαύδιον Μουριέ;

• Ἀ πό κ ρ ι σ ις. — Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Λαοῦ ἦτον μόνος.

« Ἐρ. — Καὶ σὺ, ἦσουν μόνος;

• Ἀ π. — Ναί.

« Ἐρ. — Μὲ τί ὅπλον τὸν ἐκτύπησες;

• Ἀ π. — Μ' ἓνα στελέτον τοῦ ραβδίου, ἐνῷ ἐπεριπάτει καὶ ἀνεγίνωσκε τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ Μουριέ ἔπεσε· τὸν ἐνόμισα νεκρὸν, καὶ τὸν ἔσυρα

ἔως εἰς ἓνα κῆπον ὄντα πολλὰ πλησίον, τοῦ δο-
ποίου ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτή. Ἐπειτα ἔκλεισα τὴν
θύραν καὶ ἐστάθην ὀλίγῳ πέραν διὰ νὰ ἰδῶ τί ἐ-
μελλε ν' ἀπογίνη.

« Ἐ ρ. — Τί αἰτίαν εἶχες νὰ ἐπιβουλευθῇς με-
τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν ζῶν ἑνὸς πολίτου περιβε-
βλημένου ἐξουσίαν. ἱερὰν ;

« Ἀ π. — Τὸν λόγον τὸν ὅποιον καθείς εὐρί-
σκει εἰς τὸ βάθος τοῦ πολιτικοῦ φρονήματός του,
εἰς ὅλας τὰς ἐπαναστατικὰς ἐποχάς. Ὁ Κλαύδιος
Μουριέ ἦτον ἐχθρὸς.

« Ἐ ρ. — Καὶ δολοφονοῦν τὸν ἐχθρὸν κατὰ τὸ
φρονήμά σου ;

« Ἀ π. — Μάλιστα ὅταν δὲν εἰπορεῖ τις νὰ
κτυπηθῇ μαζὶ του.

« Ἐ ρ. — Τοῦ ἐπρότείνεις λοιπὸν μονομαχίαν ;

« Ἀ π. — Ἐννοεῖται. Ἦλθα μίαν ἡμέραν περὶ
τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος μηνός, εἰς τὸ δημαρ-
χεῖον διὰ νὰ τὸν προκαλέσω εἰς μονομαχίαν. Με-
εἶπαν τρελλόν.

« Ἐ ρ. — Καὶ τότε κατέφυγες εἰς τὴν δολο-
φονίαν ;

« Ἀ π. — Μάλιστα.

— Ἰδοὺ ἐτι παράτολμος ἄνθρωπος ! εἶπεν ἡ οἰ-
κονόμος ῥίπτουσα μακρὰν αὐτῆς τὴν ἔκθεσιν τῆς
ἀνακρίσεως. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον πρέπει νὰ τὸν δι-
καιώσωμεν· δὲν ζητεῖ νὰ κρυφθῇ, εἶναι εὐκρινής·
καὶ ἡ διαγωγή του δὲν θὰ σκοτίσῃ καθόλου τοὺς
δικαστάς· ἡ δίκη τελειώνει γρήγορα με τοιαύτας
ὁμολογίας : « Εἶσαι ἔνοχος ; » « Μάλιστα » « ἐ-
δολοφόνησες » « Μάλιστα » αὕτη ἡ εἰλικρίνεια μοῦ
ἀρέσει· χωρὶς ἀμφιβολίαν ὁ δολοφόνος εἶναι πρῶτον
ἄνθρωπος τῆς πρῶτης αὐλῆς.

Ὁ δὲ Κλαύδιος Μουριέ ἐξέβηκε στεναγμὸν βα-
θύν, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἤτις ἀνυψώθη ὀλίγον κατὰ
τὴν ἀνάγνωσιν, ἐπανεπέσεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον.

Ἠκούσθη δὲ κτύπος τις ἀκτηρίδων πυροδόλων
εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἡ Σωσάννα ἔδραμεν εἰς τὴν
θύραν λέγουσα.

— Ἰδοὺ ὁ ἐγκληματίας μας ! τὸν βλέπω μ' εὐ-
χρίστησιν.

Καὶ ὁ κατηγορούμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα
τοῦ Κλαυδίου Μουριέ.

(ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΣΥΜΒΗ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλλάδιον 42)

— Τὸ ὄνομά μου ! ἐκρύχασεν ὁ ἐραστὴς τῆς
Ῥοδώπης.

— Τὸ ὄνομά σου, τὸ ἤκουσα κάλλιστα, ἐξυπνή-
σας μοὶ ἐφάνη ταραχθεὶς διὰ τὴν παρουσίαν μου.

ἡ σιδηρὰ ψυχὴ του, ἥτις δὲν φοβεῖται τὴν θανάτω-
σίν του, δὲν ἦτο τοσοῦτο ἡσυχος παρούσῃ ἐμοῦ,
μετὰ τὸ παράδοξον ὄνειρον. Δικαίως ἐκπληχθεὶς
ἠρώτησα τὸν Ῥημόντην ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ διετάθη
ὅτι δὲν εἶχέ ποτε σχίσιν με κανένα ἄνθρωπον κα-
λούμενον Βουδρὴν. Τυχαιῶς εἶπεν, ἐρρέυσεν ἀπὸ τὰ
χεῖλη του τοιοῦτον ὄνομα, ἐκτὸς ἂν ἐγὼ ἀπατηθῆς
ἤκουσα ὅ,τι αὐτὸς δὲν εἶπεν. Ἀλλ' ἀφοῦ μὲ βε-
βαιόνης — καὶ τὸ πιστεύω — ὅτι δὲν γνωρίζεις
τὸν Ῥημόντην, ἰδοὺ ποία εἶναι ἡ ἄλλη ὑπόνοιά μου.
Πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν μοὶ διηγείσο, ὅτι ὀλίγον πρὸ
τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου, τῷ εἶχον ἐστημένην
δύο κακοῦργοι νυκτερινὴν ἐνέδραν καὶ τῷ ἀφήρε-
σαν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων· ἄνθρωπος βά-
φρων τὴν χεῖρα αὐτοῦ με αἷμα ἀνθρώπινον, — διότι
ἐγὼ πείθομαι ὅτι εἶναι δολοφόνος, ὁ ἄθλιος — δύ-
ναται πιθανῶς καὶ νὰ κλέψῃ, συμπεραίνω δὲ ὅτι
εἶναι ὁ εἰς τῶν δύο κλεπτῶν τοῦ πατρός σου. Ἡ
κλοπὴ ἡγεῖται πάντοτε τῆς δολοφονίας. Ὁ ἄνθρω-
πος οὗτος, ὅστις δὲν ἐπνίξεν ἐντελῶς εἰς τὴν ψυ-
χὴν του τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα, ἴσως κατεδιώ-
χθη ἐν ὕπνῳ ὑπὸ τῆς μνήμης τοῦ ἐτι ἀτιμωρήτου
ἐγκλήματός του. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότητος, φεύγου-
σα τὸν ἀγρυπνοῦντα νοῦν, πιθανῶς ἐπεφάνη καθ'
ὑπνον κραταιοτάτη Οὕτως ἐγὼ ἐξηγῶ, ἂν ἡ ὑπό-
θεσις ἦναι ὀρθή, τὴν ἀποκάλυψιν ἣν διορῶ εἰς τὴν
παράδοξον τοῦ Ῥημόντη ἐπιφώνησιν. Τί λέγεις σὺ
περὶ τῆς ὑποθέσεώς μου ;

— Ὅτι εἶναι κατ' ὀλίγον θεδιασμένη, οὐχὶ ὅμως
καὶ ἄτοπος.

— Μένει λοιπὸν νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου
ἐνόχου, ἂν ἡ ὑπόνοιά μου ἦναι ὀρθή.

— Βλέπω ὅτι ἐπιμένεις εἰς τὴν ἰδέαν σου.

— Πρὸς αἰσθάνομαι ὅτι δὲν σφάλλω.

— Ἀκουσον καὶ σὺ, ἡ κλοπὴ τῶν πεντήκοντα
χιλιάδων φράγκων, μοῦ ἠλάττωσε κατὰ τέταρτον
τὴν πατρικὴν κληρονομίαν· ἂν λοιπὸν κατορθώσης
τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ποσού, ὅπερ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἐ-
θεώρησα ἀποβεβλημένον, ὑπόσχομαι νὰ σοὶ με-
τρήσω τὸ πέμπτον, ἡ δέκα χιλιάδας ἐκ τῶν πεν-
τήκοντα. Οὕτω κερδίζομεν καὶ οἱ δύο.

— Σοὶ ὑπόσχομαι νὰ ψαρεύω καὶ αὔριον τὸν
Ῥημόντην, μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως,
καὶ ἂν καταδικασθῇ εἰς δεσμὰ ἰσθμίου, νὰ μὴν ἀ-
φήσω κἀνὲν μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐξομολογή-
σεώς του, πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ δεσμοτήριον·
ἀλλ' ἐγὼ σὲ χαιρετῶ, νέος ὅστις περιπατεῖ εἰς τὸν
δρόμον τοῦτον, εἶναι ἀναμφιβόλως ἐρωτευμένος,
καὶ οἱ ἐρωτευμένοι θέλουν νὰ ἦναι μόνον.

— Ὅχι δὰ, ἀπατάσαι, ἐγὼ περιπατῶ καὶ οὐ-
δὲν ἄλλο.

— Ναὶ μὲ αὐτὸ τὸ ψυχὸς καὶ ἀπέναντι τῶν πα-
ραθύρων νεάνιδας ὠραίας, δικαίως εἰς Τόλωσαν ἐ-
πικαλουμένης Ῥόδον Ἐρωτος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀναμι-
γνύομαι εἰς τοῦτο· χαῖρε, ὑπάγω εἰς τὸ δικαστή-
ριον.

Ἐνῶ δὲ ὁ πτωχὸς ἐραστὴς ἐκρύονε εἰς τὸν δρό-
μον παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, ὁ Μορῶ ἔχων